

L'eix del Tinell

Article de Joan Ferran publicat a Canvi 16 (14.12.05)

El pacte del Tinell, signat ara fa un parell d'anys, va generar sensacions i opinions contradictòries. Uns argumentaven que l'acord per a un govern catalanista i d'esquerres no resistiria el pas del temps i que les contradiccions entre els socis esclafarien l'acció del govern. Altres, en canvi, dipositaven en el nou executiu liderat per en Pasqual Maragall les aspiracions de canvi, de trencament de les inèrcies i defectes inherents a vint-i-tres anys de monotonia pujoliana. Anys, no oblidem, adobats en la darrera legislatura amb la tutela aznariana. Doncs bé, dos hiverns després del ja històric pacte de les esquerres catalanistes podem passar comptes i fer balanç.

Si hom pregunta als ciutadans de Catalunya quins han estat els trets més significatius, més notables, de l'actual govern la resposta, sens dubte, serà coincident: els catalans ens diran que el govern de la Generalitat ha impulsat una reforma estatutària àmpliament consensuada que està a l'espera d'arribar a bon port mitjançant el seu tràmit al Congrés dels Diputats. Però si rasquem un xic més, si demanem altres accions, de ben segur es referiran a la important aposta per les persones, per les problemàtiques socials que ha protagonitzat el govern tripartit. Metges, mestres, mossos; sanitat, educació i seguretat són avui les prioritats polítiques del govern i els pressupostos per a l'any vinent en són una prova clara.

Els plans de l'executiu pel 2006 confirmen a la pràctica el gir social del govern. Si comparem els darrers pressupostos del pujolisme i els del 2006 veurem amb nitidesa com es destinen un 42'66% més a recursos de salut i un 113'8% més en educació. A més el grau de compliment dels pressupostos és tan bé notablement superior al de les últimes legislatures de CiU. La despesa per habitant a passat de 350 euros per habitant al 2003 a 690 euros al 2006. Les xifres parlen per si soles.

L'oposició ho té francament difícil per fer la guitza al govern tripartit, per contradir els seus arguments. Avui, dos anys després del pacte del Tinell, el PP

s'ha llençat a una ferotge política de confrontació i crispació que torpedina la cohesió social del país. Mentrestant, Convergència i Unió intenta desesperadament aparèixer com un partit assenyat que arracona algunes de les vel·leitats sobiranistes que ha impulsat els darrers mesos. Ho fa adoptant receptes i propostes neoliberals. És a dir, que davant profundes reformes socials tria el camí de l'individualisme insolidari, del menysteniment dels drets de les persones a major benefici, glòria i defensa dels interessos privats. Queden moltes coses per fer. La inèrcia de vint-i-tres anys de govern conservador no es pot difuminar en vint-i-quatre mesos ni en una legislatura. Però tothom comença a percebre que el govern de Catalunya treballa per oferir als ciutadans més qualitat de vida. I això vol dir més metges, més mossos, més mestres i més serveis a les persones. Aquesta era i és la columna vertebral, l'eix, del famós pacte del Tinell.